

Als Leeds Layla voor het eerst ontmoet, weet hij zeker dat hij de ware heeft gevonden. Maar na een heftige gebeurtenis is Layla compleet veranderd...

Roman

Layla

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Eerder verschenen van Colleen Hoover bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Spijt van jou

De waarheid

Too late

Mijn belofte aan jou

Uitzonderlijk

Nooit meer

9 november

Onvoorwaardelijk

Oprecht

Sterrenregen

Sterrenhemel

Misschien-serie:

Misschien nooit

Misschien ooit

Misschien nu

Colleen Hoover

Layla

Vertaling Tamara Haagmans

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541694
ISBN e-book 9789020541700
ISBN audioboek 9789020541717
NUR 330/340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Colleen Hoover
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Layla* door
Montlake, Seattle, VS, een handelsmerk van Amazon.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes &
Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam, in samenwerking met
Dystel, Goderich & Bourret LLC te New York, VS.

Vertaling Tamara Haagmans
Omslagontwerp David Drummond
Nederlands omslag Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.colleenhoover.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form of by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise,
without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Beckham. Als ik doodga, ben jij de eerste bij wie ik kom spoken. Het is zo leuk om jou bang te maken.

‘Het bovennatuurlijke is het natuurlijke
dat nog niet begrepen is.’

Elbert Hubbard

Het gesprek

Ik heb twee lagen ducttape over Layla's mond geplakt voordat ik naar beneden kwam, maar ik kan nog steeds haar gedempte geschreeuw horen als de detective plaatsneemt aan tafel.

Hij heeft zo'n oude recorder die je weleens in een film uit de jaren tachtig ziet, van ongeveer tien centimeter lang en zes centimeter breed, met een grote rode cirkel op de linkerknop. Hij drukt de opneemknop in en schuift de recorder naar het midden van de tafel. De wieltjes van de cassette beginnen te draaien. 'Noem alstublieft uw naam,' zegt hij.

Ik schraap mijn keel. 'Leeds Gabriel.'

Het batterijcompartiment wordt bijeengehouden met oude ducttape die langs de zijkant van het apparaat loopt. Ik vind het wel grappig. Deze bijna antieke machine gaat elk woord opnemen dat ik ga zeggen, en dat moet op de een of andere manier helpen?

Inmiddels heb ik het zo goed als opgegeven. Er is geen licht aan het eind van deze tunnel. Ik weet niet eens zeker of er wel een eind aan deze tunnel is.

Hoe kan ik nog hopen op een uitweg als het zo uit de hand gelopen is? Ik praat met een detective die ik online heb ontmoet, terwijl mijn vriendin boven is en verdomme haar verstand verliest.

Alsof ze weet dat ik aan haar denk, neemt het lawaai weer toe. Het houten hoofdeinde bonkt boven tegen de muur en creëert een griezelige echo in dit enorme, lege huis.

'Zo,' zegt de man. 'Waar wil je beginnen?' Hij lijkt door het lawaai heen te kunnen werken, maar ik weet niet of ik dat wel

kan. Dat Layla door mijn toedoen lijdt, daar kan ik niet makkelijk omheen. Elk geluid dat van boven komt doet me huiveren. ‘Waarom beginnen we niet met hoe jullie elkaar ontmoet hebben,’ stelt de man voor.

Ik geef niet graag antwoord op vragen waarvan ik weet dat ze niet tot antwoorden leiden, maar op dit moment hoor ik liever mijn eigen stem dan Layla’s gedempte geschreeuw. ‘We hebben elkaar hier afgelopen zomer ontmoet. Dit was vroeger een bed and breakfast. Ik was de bassist van de band die op de bruiloft van haar zus speelde.’

De man reageert niet. Hij leunt achterover in zijn stoel en staart me stilletjes aan.

Ik weet niet wat ik nog meer moet zeggen. Moet ik erover uitweiden? ‘Wat heeft de ontmoeting met Layla te maken met wat er in dit huis gebeurt?’

Hij schudt zijn hoofd terwijl hij voorover leunt en zijn armen boven tafel over elkaar vouwt. ‘Misschien niets. Maar daarom ben ik hier juist, Leeds. Alles kan een aanwijzing zijn. Ik wil dat je teruggaat naar de eerste dag dat je hier was. Wat had Layla aan? Waarom waren jullie hier? Wat was het eerste wat ze tegen je zei? Heeft een van jullie die avond iets ongewoons opgemerkt aan het huis? Hoe meer informatie jullie me kunnen geven, hoe beter. Geen detail is klein genoeg om te verzwijgen.’

Ik steun met mijn ellebogen op de tafel en duw mijn handen tegen mijn oren om de geluiden die Layla boven maakt te overstemmen. Ik kan er niet tegen als ze zo van streek is. Ik hou zielsveel van haar, maar ik weet niet of ik kan vertellen waaróm ik zoveel van haar hou, terwijl ik haar dit aandoe.

Ik probeer er niet aan te denken hoe perfect alles in het begin was. Als ik dat doe, wordt het alleen maar duidelijker dat ik hoogstwaarschijnlijk de schuldige ben van hoe dit allemaal is afgelopen. Ik doe mijn ogen dicht en denk terug aan de avond

dat ik haar leerde kennen. Toen het leven nog eenvoudiger was.
Toen de onwetenden echt zalig waren.

‘Ze kon vreselijk slecht dansen,’ zeg ik tegen de man. ‘Dat was
het eerste wat me aan haar opviel..’

Hoofdstuk 1

Ze danst vreselijk.

Dat is het eerste wat me aan haar opvalt als ik op het podium sta, voor een steeds kleiner wordend publiek. Lange armen die ze niet in bedwang lijkt te kunnen houden. Ze beweegt zich op blote voeten door het gras en stampet opzettelijk met haar voeten, zonder de fijngevoeligheid die je bij dit liedje zou verwachten. Ze schudt wild met haar hoofd en haar weerbarstige zwarte krullen slingeren heen en weer alsof ze aan het headbangen is op een heavy metalnummer. Dat is grappig, want dit is een moderne countryband. Een saaie moderne countryband. Een hele set liedjes die ondraaglijk is om naar te luisteren en nog pijnlijker om te spelen.

Het is Garretts Band.

Zo heten we letterlijk. Garretts Band. Iets beters kon Garrett niet verzinnen.

Ik ben het onofficiële vierde lid, de laatste die bij de band kwam. Ik speel basgitaar. Niet het soort contrabas waarvoor mensen respect hebben. Ik speel elektrische bas. Het ondergewaardeerde, onzichtbare instrument dat meestal wordt vastgehouden door het onzichtbare lid van de band – degene die verdwijnt in de achtergrond van elk nummer. Maar ik vind het niet erg om naar de achtergrond te verdwijnen. Misschien dat ik daarom de voorkeur geef aan elektrische bas boven iets anders.

Na het conservatorium in Belmont was het mijn doel om singer-songwriter te worden, maar ik hielp Garrett niet met het schrijven van deze liedjes. Hij wilde mijn hulp niet. We hebben

niet dezelfde waardering voor muziek, dus ik schrijf gewoon liedjes voor mezelf en bewaar ze voor wanneer ik zeker genoeg van mezelf ben om een soloalbum uit te brengen. De band is de laatste jaren populairder geworden, en hoewel er meer vraag naar ons is en dat meestal een beter salaris oplevert, is mijn gage als bassist niet gestegen. Ik heb erover gedacht om het er met de rest van de band over te hebben, maar ik weet niet of het de moeite waard is, want zij hebben het geld harder nodig dan ik. Trouwens, als ik hen ernaar vraag, bieden ze me misschien wel een officiële plek in de band aan, en om eerlijk te zijn haat ik deze muziek zo erg dat ik me ervoor schaam om hier te staan. Elk optreden vreet aan mijn ziel. Een hapje hier, een hapje daar. Ik ben bang dat als ik dit nog langer blijf doen, er niets anders van me overblijft dan een lichaam.

Ik weet eerlijk gezegd niet wat me hier houdt. Toen ik erbij kwam, was het niet mijn bedoeling dat dit blijvend zou zijn, maar om de een of andere reden kan ik mezelf er maar niet toe zetten om in mijn eentje verder te gaan. Mijn vader stierf toen ik achttien was, en als gevolg daarvan is geld nooit een probleem geweest. Hij liet mijn moeder en mij een flinke levensverzekering na, samen met een internetinstallatiebedrijf dat zichzelf runt en werknemers die liever niet hebben dat ik ingrijp en jaren van succesvol ondernemerschap omgooi. In plaats daarvan houden mijn moeder en ik ons afzijdig en leven we van het inkomen uit dat bedrijf.

Daar ben ik dankbaar voor, maar het is niet iets waar ik trots op ben. Als mensen eens wisten hoe weinig er van me gevraagd wordt in dit leven, zou ik niet gerespecteerd worden. Misschien ben ik daarom wel bij de band gebleven. Het is veel reizen, veel werk, veel nachten doorhalen. Maar die zelfkwalling geeft me het gevoel dat ik tenminste een deel van wat er op mijn bankrekening staat ook echt verdient.

Ik sta op mijn aangewezen plek op het podium en kijk naar het meisje terwijl ik speel. Ik vraag me af of ze dronken of high is, of dat er een kans is dat ze zo danst om de draak te steken met hoe waardeloos deze band is. Wat de reden ook is waarom ze daar staat en rondflappert als een uitgedroogde vis, ik ben er dankbaar voor. Het is het meest vermakelijke wat er sinds tijden gedurende een optreden gebeurt. Ik betrap mezelf er zelfs op dat ik op een gegeven moment moet lachen – iets wat ik God weet hoelang niet meer heb gedaan. En dan te bedenken dat ik er bang voor was om hierheen te komen. Misschien is het de sfeer, de privacy van de locatie in combinatie met de nasleep van een bruiloft. Misschien is het het feit dat niemand op ons let en negentig procent van de gasten al vertrokken is. Misschien is het het gras in het haar van dat meisje of de groene vlekken op haar jurk van de drie keer dat ze tijdens dit liedje op de grond is gevallen. Of komt het doordat ik al een halfjaar vrijwillig droogsta, sinds ik het heb uitgemaakt met mijn ex. Misschien is het een combinatie van al die dingen waardoor ik me vanavond helemaal op dit meisje concentreer. Dat is niet verrassend, want zelfs met uitgelopen make-up en een paar krullen die door het zweet aan haar voorhoofd geplakt zitten, is ze het mooiste meisje hier. Wat het nog vreemder maakt dat niemand op haar let. De laatste overgebleven gasten zitten rond het zwembad met het pasgetrouwde stel terwijl wij ons laatste nummer van de avond spelen. Mijn verschrikkelijke danseres is de enige die nog luistert als we eindelijk klaar zijn en beginnen in te pakken.

Ik hoor het meisje ‘*We want more*’ schreeuwen als ik naar de achterkant van het podium loop en mijn gitaar in de koffer stop. Ik doe hem snel dicht, in de hoop dat ik haar nog kan vinden als we alle instrumenten in de bus hebben geladen.

We hebben met z'n vieren twee kamers geboekt in de bed and breakfast. Het is elf uur rijden, terug naar Nashville, en niemand

van ons wilde dat nog doen na middernacht. De bruidegom komt naar Garrett toe als die de deuren van het busje dichtdoet en nodigd ons allemaal uit voor een drankje. Normaal gesproken zou ik weigeren, maar ik hoop dat de slechte danseres ook gebleven is. Ze was grappig. En ik vond het leuk dat ze geen enkele songtekst meezong. Ik weet niet of ik me aangetrokken kan voelen tot een meisje dat echt van Garretts muziek houdt. Ik vind haar in het zwembad, drijvend op haar rug, nog steeds in de crèmekleurige bruidsmisjesjurk met de grasvlekken erop.

Ze is de enige in het zwembad, dus nadat ik een biertje heb gepakt, loop ik naar het diepe, schop mijn schoenen uit en steek mijn benen in het water, met spijkerbroek en al.

De rimpelingen van het water aan mijn kant van het zwembad bereiken haar uiteindelijk, maar ze kijkt niet op om te zien wie zich bij haar in het water heeft gevoegd. Ze blijft gewoon naar de hemel staren, zo stil als een boomstam die op het water drijft. Zo'n contrast met de belachelijke voorstelling die ze eerder gaf. Na een paar minuten kijk ik naar haar, hoe het water helemaal over haar heen spoelt, en is ze weg. Als haar handen het water opduwen en haar hoofd door het wateroppervlak breekt, kijkt ze me recht aan, alsof ze al wist dat ik hier was. Ze houdt zichzelf drijvend met kleine bewegingen van haar voeten en beweegt haar armen boven op het water. Ze verkleint langzaam de afstand tussen ons, tot ze recht voor mijn benen staat en naar me opkijkt. De maan hangt achter me en haar ogen weerkaatsen de gloed ervan als twee kleine gloeilampjes. Vanaf het podium gezien dacht ik dat ze mooi was. Maar op dertig centimeter afstand zie ik dat ze het mooiste is wat ik ooit heb gezien. Roze lippen, een verfijnde kaaklijn. Ik hoop dat ik er ooit met mijn hand overheen kan strelen. Haar ogen zijn net zo groen als het gras om het zwembad. Ik wil met haar in het water glijden, maar mijn gsm zit in mijn zak en ik heb een halfvol blikje bier in mijn hand.

‘Kijk je weleens naar die YouTube-filmpjes van mensen die doodgaan vanbinnen?’ vraagt ze.

Ik heb geen idee waarom ze dat vraagt, maar wat er ook uit haar mond was gekomen, het zou met dezelfde kracht door me heen zijn gegaan als die woorden net deden. Haar stem is hees en licht, alsof hij moeiteloos uit haar keel zweeft. ‘Nee,’ antwoord ik.

Een beetje buiten adem probeert ze zichzelf overeind te houden. ‘Het zijn compilaties van gênante dingen die mensen overkomen. De camera zoomt altijd op het ergste moment in op de gezichten van mensen. Door hun gezichtsuitdrukking lijkt het alsof ze doodgaan vanbinnen.’ Ze veegt met haar handen water uit haar ogen. ‘Zo zag jij er vanavond ook uit. Alsof je doodging vanbinnen.’

Ik kan me niet eens herinneren dat ze naar het podium heeft gekeken, laat staan dat ze me lang genoeg in de gaten hield om precies te kunnen beoordelen hoe het voelt, elke keer als ik die kloteliedjes op het podium moet spelen.

‘Ik ben al dood vanbinnen. Gestorven op de eerste avond dat ik voor de band begon te spelen.’

‘Dat dacht ik al. Vond je mijn dansje leuk? Ik probeerde je op te vrolijken.’

Ik knik en neem een slok van het bier. ‘Dat is gelukt.’

Ze grijnst en glijdt een paar seconden onder water. Als ze weer bovenkomt, veegt ze al haar haar uit haar gezicht en zegt: ‘Heb je een vriendin?’

‘Nee.’

‘Vriendje?’

‘Nee.’

‘Vrouw?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Heb je dan tenminste vrienden?’

‘Niet echt,’ geef ik toe.

‘Broers en zussen?’

‘Enig kind.’

‘Shit. Je bent eenzaam.’

Weer een treffende observatie. Hoewel in mijn geval eenzaam zijn een keuze is.

‘Wie is de belangrijkste persoon in je leven?’ vraagt ze. ‘Ouders tellen niet mee.’

‘Op dit moment?’

Ze knikt. ‘Ja. Op dit moment. Wie is de belangrijkste persoon in je leven?’

Ik denk even na over haar vraag en beseft dat er niemand is voor wie ik een kogel zou opvangen, behalve voor mijn moeder. De jongens in de band kunnen me niet veel schelen. Ze zijn eerder collega's met wie ik niets gemeen heb. En aangezien ouders niet meetellen, is dit meisje letterlijk de enige persoon in mijn gedachten op dit moment.

‘Jij, volgens mij,’ zeg ik.

Ze houdt haar hoofd schuin en knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Dat is een beetje triest.’ Ze tilt haar voeten op en schopt tussen mijn benen door tegen de muur, terwijl ze zich van me af duwt. ‘Dan kan ik er voor jou maar beter een goede avond van maken.’ Haar glimlach is flirterig. Een uitnodiging.

Ik neem de uitnodiging aan door mijn telefoon op het beton naast het nu lege bierflesje te leggen. Ik trek mijn shirt uit en kijk hoe ze naar me kijkt als ik mezelf het zwembad in laat glijden. We zitten nu op dezelfde hoogte, en verdomd als ze niet op de een of andere manier nog mooier is geworden. We zwemmen in een langzame cirkel om elkaar heen, voorzichtig dat we elkaar niet aanraken, ook al is het duidelijk dat we dat allebei wel willen.

‘Wie ben jij?’ vraagt ze.

‘De bassist.’

Daar lacht ze om, en haar gelach is het tegenovergestelde van

haar hese stem. Het is doelbewust en abrupt, en misschien vind ik haar lach zelfs nog leuker dan haar stem. ‘Hoe heet je?’ verduidelijkt ze.

‘Leeds Gabriel.’ We zwemmen nog steeds in cirkels om elkaar heen.

Ze houdt haar hoofd schuin en denkt even na over mijn naam. ‘Leeds Gabriel is een soort zanger-van-de-band-naam. Waarom speel je in de band van iemand anders?’ Ze blijft maar praten, blijkbaar wil ze niet eens echt een antwoord op die vraag. ‘Ben je vernoemd naar de stad in Engeland?’

‘Yep. Hoe heet jij?’

‘Layla.’ Ze fluistert het alsof het een geheim is.

Het is de perfecte naam. De enige naam die ze had kunnen zeggen die bij haar zou passen, daar ben ik van overtuigd.

‘Layla,’ zegt iemand van achter me. ‘Mond open.’

Als ik over mijn schouder kijk, zie ik de bruid achter me staan en Layla iets voorhouden. Layla zwemt naar haar toe, steekt haar tong uit, en de bruid legt een klein wit pilletje in het midden ervan.

Layla slikt en ik heb geen idee wat dat was, maar het was zo sexy als wat. Ze ziet dat ik gefixeerd ben op haar mond. ‘Leeds wil er ook een,’ zegt ze, terwijl ze haar hand uitsteekt voor nog een pil.

De bruid geeft haar er nog eentje en loopt weg.

Ik vraag niet wat het is. Het kan me niet schelen. Ik wil zo graag de Romeo van deze Julia zijn dat ik het neem, wat voor vergif ze nu ook op mijn tong wil leggen. Ik doe mijn mond open. Haar vingers zijn nat, en een deel van de pil is al opgelost voordat hij mijn tong raakt. Hij is bitter en moeilijk naar binnen te krijgen zonder coating of water, maar het lukt me. Ik kauw er wat op.

‘Wie was gisteren de belangrijkste persoon in je leven?’ vraagt Layla. ‘Voor ik kwam?’

‘Ikzelf.’

‘Heb ik je van de eerste plaats gestoten?’

‘Daar lijkt het wel op.’

Ze beweegt zich vloeiend en moeiteloos op haar rug, alsof ze meer tijd in een zwembad doorbrengt dan op het land. Ze staart weer naar de hemel, haar armen wijd uitgespreid. Haar borstkas gaat omhoog omdat ze diep inademt.

Ik druk mijn rug tegen de rand van het zwembad en strek mijn armen uit, terwijl ik me vastgrijp aan de betonnen rand. Mijn hart begint te bonzen. Mijn bloed voelt op een of andere manier dikker aan. Ik weet niet wat voor soort drug ze me heeft gegeven, waarschijnlijk MDMA of een ander soort upper, want het begint snel te werken. Ik ben me nu veel meer bewust van alles wat er in mijn bovenlichaam gebeurt dan in enig ander deel van mijn lichaam. Mijn hart voelt opgezwollen, alsof er niet genoeg ruimte voor is in mijn borst. Layla drijft nog steeds op haar rug, maar haar gezicht is dicht bij mijn borst. Ze ligt recht voor me. Als ik een beetje naar voren zou leunen, zou ze niet naar de lucht kijken. Dan zou ze naar mij opkijken.

Verdomme, dit is goed spul. Ik voel me goed. Ik voel me zelfverzekerd.

Het water is zo kalm om ons heen dat het lijkt alsof ze op lucht zweeft. Haar ogen zijn dicht, maar als de bovenkant van haar hoofd tegen mijn borst stoot, kijkt ze naar me op, haar gezicht ondersteboven ten opzichte van het mijne, alsof ze verwacht dat ik iets doe.

En dat doe ik.

Ik leun net genoeg voorover zodat mijn mond zachtjes tegen de hare rust. We kussen elkaar ondersteboven, haar onderlip tussen de mijne. Haar lippen zijn als een zachte explosie, verborgen mijnenvelden ontstekend onder elke centimeter van mijn huid. Het is vreemd en fascinerend omdat ze nog steeds op haar rug ligt, drijvend op het water. Ik steek mijn tong in haar mond. Om

wat voor reden dan ook voel ik me niet waardig genoeg om haar aan te raken, dus houd ik mijn armen waar ze zijn – ik grijp het zwembad aan weerszijden van mezelf vast. Zij houdt haar armen uitgestrekt, het enige wat ze beweegt is haar mond. Ik ben blij dat onze eerste zoen ondersteboven is, want dat geeft me heel wat ruimte om me te verheugen op onze eerste zoen als we rechtop staan. Ik zal nooit meer een meisje willen kussen zonder high te zijn van wat de bruid ons gegeven heeft. Het is alsof mijn hart zich vernauwt tot de grootte van een cent en dan bij elke slag uitzet tot de grootte van een trommel. Het klopt niet zoals het hoort te kloppen. Er is geen zachte *bom bom, bom bom, bom bom* meer. Het is een plink en een BOEM. Plink BOEM, plink BOEM, plink BOEM.

Ik kan haar niet op de kop blijven kussen op deze manier. Het maakt me gek, alsof we niet bij elkaar passen, en ik wil dat mijn mond perfect op die van haar past. Ik pak haar middel vast en draai haar op het water tot ze mij aankijkt. Dan trek ik haar naar me toe. Haar benen gaan om mijn middel, haar handen komen uit het water en grijpen de achterkant van mijn hoofd, waardoor ze een beetje zinkt omdat ik nu het enige ben wat haar boven water houdt. Mijn eigen armen zijn te druk bezig met over haar rug glijden, dus zakken we langzaam onder water, maar geen van ons beiden doet er iets aan. Onze monden raken elkaar vlak voor we onder water gaan. Er komt geen druppel water tussen onze lippen.

We zinken helemaal naar de bodem van het zwembad, nog steeds met elkaar vergroeid. Zodra we de bodem raken, doen we tegelijkertijd onze ogen open en trekken we ons terug om elkaar aan te kijken. Haar haar drijft nu boven haar, waardoor ze eruitziet als een gezonken engel.

Ik wilde dat ik een foto kon nemen. Luchtbellen vertroebelen de ruimte tussen ons, dus we schoppen onszelf terug naar boven. Ik ben twee seconden eerder boven water dan zij. We staan tegenover elkaar, klaar om de kus opnieuw te beginnen. We pak-

ken elkaar weer vast, terug in dezelfde positie als daarvoor. Onze monden zoeken elkaar op, maar zodra ik de chloor op haar lippen proef, worden we onderbroken door kreten vanaf de kant van het zwembad. Ik hoor Garrett boven de anderen uit, die allemaal onze kus toejuichen vanaf de plek waar ze zitten.

Layla kijkt even om en steekt haar middelvinger op. Ze maakt zich van me los en duwt zichzelf naar de kant van het zwembad. ‘Kom mee,’ zegt ze, terwijl ze uit het water gaat. Ze doet het niet sierlijk. Ze duwt zich op uit het diepe, een halve meter van de ladder, en moet over het beton rollen om het zwembad uit te komen. Het is onhandig en het is perfect.

Ik ga achter haar aan.

Een paar seconden later rennen we naar de zijkant van het huis waar het donkerder en heel wat meer privé is. Het gras is koud en zacht onder mijn voeten. Net ijs... maar dan gesmolten. Ik denk dat het dan gewoon water is. Maar zo voelt het niet. Het voelt als gesmolten ijs. Drugs maken het moeilijk om dingen uit te leggen.

Layla pakt mijn hand en valt op het gesmolten ijsgras. Ze trekt me mee naar beneden, boven op haar. Ik steun op mijn ellebogen zodat ze kan ademen, en ik staar een moment naar haar. Ze heeft sproeten. Een paar maar, verspreid over haar neusbrug. Een stuk of wat op haar wangen.

Ik til mijn hand op en teken ze na met mijn vinger. ‘Waarom ben je zo mooi?’

Ze lacht. Terecht. Dat was wel heel afgezaagd. Ze draait me op mijn rug en trekt haar jurk omhoog over haar dijen, zodat ze schrijlings op me kan gaan zitten. Haar dijen zuigen zich vast aan mijn zij omdat we allebei drijfmat zijn.

Ik leg mijn handen op haar heupen en geniet van de intensiteit van deze high.

‘Weet je waarom ze deze plek het Corazón del País noemen?’ vraagt ze.

Ik weet het niet, dus ik schud gewoon mijn hoofd en hoop dat het een lang verhaal is, zodat ik haar meer kan horen praten dan ze tot nu toe heeft gedaan. Ik zou de hele nacht naar haar stem kunnen luisteren. Er is een kamer in de bed and breakfast die ze de Grand Room noemen, en aan elke muur hangen planken met honderden boeken. Ze zou me de hele nacht kunnen voorlezen.

‘De vertaling ervan is *Hart van het Land*,’ zegt ze. In haar ogen en stem bespeur ik opwinding als ze praat. ‘Deze locatie, dit stuk grond waarop je staat, is het letterlijke geografische middelpunt van de Verenigde Staten.’

Misschien komt het omdat ik me nu heel erg bewust ben van mijn hartslag, maar dat klinkt niet logisch. ‘Waarom zouden ze het zo noemen? Het hart is niet echt het centrum van het lichaam. Dat is de maag.’

Ze laat weer die scherpe, snelle lach horen. ‘Dat is waar. Maar *Estomago del País* klinkt niet zo mooi.’

Fuck. ‘Spreek jij Frans?’

‘Ik weet bijna zeker dat het Spaans is.’

‘Hoe dan ook, het was geil.’

‘Ik heb maar één jaar Spaans gehad op de middelbare school,’ zegt ze. ‘Ik heb geen verborgen talenten. Wat je ziet is wat je krijgt.’

‘Dat betwijfel ik.’ Ik rol haar van me af en pin haar polsen vast tegen het gras terwijl ik boven op haar rol. ‘Je bent een getalenteerd danseres.’

Ze lacht.

Ik kus haar.

Minutenlang kussen we elkaar.

Het is meer dan kussen. We raken elkaar aan. We bewegen. We kreunen.

Alles is veel te veel, alsof ik op het randje van de dood balanceer. Mijn hart zou letterlijk kunnen ontploffen in mijn borstkas. Ik begin me af te vragen of we dit wel moeten blijven doen.

De combinatie van drugs en Layla zoenen is me te veel. Ik kan haar geen seconde meer om me heen laten draaien, anders val ik verdomme nog flauw van alles wat ik voel. Het is alsof elk zenuwuiteinde een eigen zenuwuiteinde heeft gekweekt. Ik voel alles dubbel zo sterk.

‘Ik moet stoppen,’ fluister ik, terwijl ik haar benen van me af trek. ‘Wat hebben we in godsnaam geslikt? Ik krijg geen adem.’ Ik rol op mijn rug, snakkend naar lucht.

‘Bedoel je wat mijn zus je heeft gegeven?’

‘Is de bruid je zus?’

‘Ja, ze heet Aspen. Ze is drie jaar ouder dan ik.’ Ze hijst zichzelf op op haar elleboog. ‘Waarom? Vind je het leuk?’

Ik knik. ‘Ja. Ik vind het heerlijk.’

‘Het is intens, toch?’

‘Fuck, ja.’

‘Aspen geeft het me elke keer als ik te veel drink.’ Ze leunt voorover tot haar mond bijna tegen mijn oor zit. ‘Het heet aspirine.’ Als ze zich terugtrekt, grijnst ze om de verwarring op mijn gezicht. ‘Dacht je dat je high was?’

Waarom zou ik me anders zo voelen?

Ik ga rechtop zitten. ‘Dat was geen aspirine.’

Ze valt lachend op haar rug en maakt een kruis op haar borst. ‘Ik zweer het op de naam van God. Je hebt een aspiriéntje genomen.’ Ze lacht zo hard dat ze worstelt om op adem te komen. Als dat eindelijk is gelukt, zucht ze. Het is verrukkelijk, en zei ik net verrukkelijk? Ze schudt haar hoofd en kijkt met een zachte glimlach naar me op. ‘Het komt niet door dat pilletje dat je je zo voelt, Leeds.’ Ze staat op en loopt naar de voorkant van het huis.

Ik ga weer achter haar aan, want als dat echt een aspirine was, dan ben ik de lul. Ik ben genaaid. Ik wist niet dat iemand anders ervoor kon zorgen dat ik me zo goed voelde, zonder dat er een of andere substantie door mijn lichaam gierde.

Layla gaat niet naar een slaapkamer als we eenmaal in het huis zijn. Ze loopt de Grand Room in, de kamer met alle boeken en de kleine vleugel. Als we allebei binnen zijn, doet ze de deur dicht en op slot. Mijn jeans en haar jurk laten een spoor van water achter op de vloer. Als ik blijf staan en me omdraai om haar aan te kijken, staart ze naar de plas water rond mijn voeten.

‘De vloeren zijn oud,’ zegt ze. ‘Daar moeten we een beetje respect voor hebben.’ Ze trekt haar drijfnatte jurk over haar hoofd, en nu staat ze in de schemerige kamer op een meter of twee bij me vandaan, in niets anders dan haar beha en slipje. Ze passen niet bij elkaar. Ze draagt een witte beha en een groen-zwart geruit slipje.

Ik vind het wel leuk dat ze niet veel nagedacht heeft over wat ze onder haar jurkje draagt. Een moment lang bekijk ik haar en bewonder haar rondingen en de manier waarop ze niets van zichzelf voor me probeert te verbergen. Mijn laatste vriendin had een lichaam dat kon wedijveren met dat van een supermodel, maar ze voelde zich nooit op haar gemak met hoe ze eruitzag. Het werd een van de dingen die me aan haar irriteerden, want hoe mooi ze ook was, haar onzekerheid sprong als eerste in het oog. Layla heeft het soort zelfvertrouwen dat áltijd aantrekkelijk is, hoe ze er ook uitziet.

Ik doe wat ze vraagt en trek mijn spijkerbroek uit, maar houd mijn boxersshort aan.

Layla verzamelt onze kleren en legt ze boven op een tapijt dat waarschijnlijk nog veel meer waard is dan de vloer, maar het maakt me niet uit, als zij daar een beter gevoel van krijgt.

Ik kijk de kamer rond. Er staat een bruine leren bank tegen de muur naast de piano. Ik wil haar erop gooien en mezelf in haar verliezen, maar Layla heeft andere plannen. Ze haalt de pianokruk tevoorschijn en gaat erop zitten. ‘Kun je zingen?’ vraagt ze, terwijl ze een paar toetsen aanslaat.

‘Ja.’

‘Waarom zing je dan niet op het podium?’

‘Het is Garretts band. Hij heeft het me nooit gevraagd.’

‘Garrett? Is dat de leadzanger?’

‘Inderdaad.’

‘Is hij net zo afschuwelijk als zijn teksten?’

Daar moet ik om lachen. Ik schud mijn hoofd en kom bij haar op de bank zitten. ‘Hij is best verschrikkelijk, maar zijn teksten zijn nog erger.’

Ze drukt de centrale C in op de piano. ‘Is hij jaloers op je?’ vraagt ze.

‘Waarom zou hij? Ik ben de bassist maar.’

‘Hij is niet geschikt als leadzanger. Jij wel.’

‘Dat is een gewaagde uitspraak. Je hebt me nog nooit horen zingen.’

‘Maakt niet uit. Ook al ben je verschrikkelijk, alle anderen vervagen naar de achtergrond als jij op het podium staat.’

‘Net zoals de rest van het publiek naar de achtergrond verdwijnt als jij danst?’

‘Ik was de enige die danste.’

‘Zie je? Dat heb ik dus niet eens gemerkt.’

Ze leunt naar me toe nadat ik dat gezegd heb, en ik verwacht een kus, maar in plaats daarvan fluistert ze: ‘Speel iets voor me,’ tegen mijn mond. Dan beweegt ze zich naar de bank en gaat liggen. ‘Speel iets wat die piano waardig is.’

Ze kruist haar benen bij haar enkels en laat een van haar armen langs de bank bungelen. Ze gaat met haar vinger langs de hardhouten vloer terwijl ze wacht tot ik begin te spelen, maar ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. Ik weet niet of er een andere vrouw op deze planeet is die me zonder te knipperen naar haar kan laten staren tot mijn ogen opdrogen, maar ze kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Stel dat je mijn muziek niet goedvindt?’ vraag ik. ‘Mag ik je dan nog kussen?’

Ze glimlacht lief. ‘Betekent het liedje iets voor je?’

‘Ik heb er mijn ziel en zaligheid in gelegd.’

‘Dan hoeft je je nergens zorgen om te maken,’ zegt ze zacht.

Ik draai me om op de bank en leg mijn vingers op de toetsen. Ik aarzel even voor ik het liedje speel. Ik heb het nog nooit voor iemand gespeeld. De enige voor wie ik het ooit heb willen zingen is mijn vader, en die leeft niet meer. Zijn dood is de reden dat ik het überhaupt heb geschreven.

Ik ben nooit nerveus geweest als ik Garretts liedjes op het podium speelde, maar dit voelt anders. Dit is persoonlijk, en ondanks het feit dat er nu maar één persoon in het publiek zit, voelt het als het meest intense publiek waarvoor ik ooit heb opgetreden.

Ik vul mijn longen met lucht en laat die langzaam weer ontspannen als ik begin te spelen.

*That night I stopped believing in heaven
I can't believe in a god that cruel
Can you?*

*That night I stopped praying on my knees
But I don't pray standing either
Do you?*

*That night I closed the door and closed the window
I've been sitting in the dark
Are you?*

*That night I learned happiness is a fairy tale
A thousand pages read aloud
By you*

*That night I stopped believing in God
You were ours, he didn't care, he
Took you*

So that night I stopped...

I stopped.

I just

Stopped.

That night I stopped.

I stopped.

I just stopped.

That night I stopped.

I...

Als ik klaar ben met het liedje, vouw ik mijn handen samen in mijn schoot. Ik ben een beetje bang om me om te draaien en haar aan te kijken. De hele kamer is stil geworden nadat ik de laatste noot heb gespeeld en gezongen. Zo stil dat het lijkt alsof al het geluid uit het huis is gezogen. Ik kan zelfs haar ademhaling niet horen. Ik sluit de klep van de piano en draai me dan langzaam om op de kruk.

Ze veegt in haar ogen en staart naar het plafond. ‘Wauw,’ fluistert ze. ‘Dat had ik niet verwacht. Het voelt alsof je net op mijn borst hebt gestampt.’

Zo voel ik me al sinds ik haar vanavond voor het eerst zag.

‘Wat een mooi einde,’ zegt ze. Ze gaat op de bank zitten en trekt haar benen onder zich. ‘Je stopt gewoon in het midden van de zin. Het is zo perfect. Zo krachtig.’

Ik wist niet zeker of ze zich het bewuste einde zou realiseren, maar het maakt dat ik haar des te charmanter vind.

‘Waar kan ik dit liedje vinden? Staat het op Spotify?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb nog nooit iets van mezelf uitgebracht.’

Ze kijkt me met gespeelde afschuw aan en slaat op de armleuning van de bank. ‘Wat? Waarom in godsnaam niet?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’ Ik weet het écht

niet. ‘Misschien omdat iedereen in Nashville zichzelf heel wat vindt. Zo wil ik niet zijn.’

Ze staat op, loopt naar de pianokruk en duwt op mijn schou-
ders tot ik met mijn rug tegen de piano leun. Dan gaat ze over
me heen zitten, met haar knieën op de kruk. Ik kijk nu naar
haar op, en ze houdt mijn gezicht in haar handen, haar ogen tot
spleetjes geknepen. ‘Het is egoïstisch om je liedjes voor jezelf te
houden. Het is beter om een onbaatzuchtig iemand te zijn dan
een egoïstische niemand.’

Ik denk dat ik misschien blij ben dat ik dit meisje heb ontmoet.
Echt héél blij, bedoel ik dan.

Ik pak de achterkant van haar hoofd vast en trek haar mond
tegen de mijne. Ik weet niet wat er hier gebeurt. Het is lang ge-
leden dat ik een meisje zo leuk vond dat ik me afvroeg waar ze
de volgende dag zou zijn.

Maar... waar zal Layla morgen zijn?

Waar was ze gisteren?

Waar woont ze?

Waar is ze opgegroeid?

Wie is háár favoriete persoon op dit moment?

Ik wil alles weten. Alles.

Layla verbreekt onze kus. ‘Aspen waarschuwde me eerder van-
avond toen ze me naar je zag staren. Ze zei: “Beloof me dat je bij
de muzikanten wegblijft. Die hebben waarschijnlijk chlamydia.”’

Ik lach. ‘Heb je haar beloofd dat je bij mij uit de buurt zou
blijven?’

‘Nee. Ik zei: “Het is niet erg als hij chlamydia heeft. Hij heeft
waarschijnlijk ook condooms.”’

‘Ik heb geen chlamydia. Maar ik heb ook geen condooms.’

Ze maakt zich van me los en staat op. ‘Dat geeft niet. Ik heb
er een in mijn kamer.’ Ze draait zich om en loopt naar de deur.

Ik pak onze natte kleren van het tapijt en loop achter haar aan

de kamer uit en de trap op. Ze nodigt me niet echt uit mee te gaan naar haar kamer, maar ik kan zien dat ze verwacht dat ik haar volg, want ze praat terwijl ze de trap op loopt.

‘Het is al een tijdje geleden dat ik dit gedaan heb,’ zegt ze over haar schouder. ‘Ik heb alleen condooms omdat het cadeautjes voor het vrijgezellenfeest waren.’ Ze draait zich om en blijft op een van de treden staan. ‘Ik had me niet gerealiseerd hoeveel moeilijker het zou zijn om in de echte wereld seks te hebben. Op school hoef je niet eens moeite te doen, maar na je opleiding... ugh.’ Ze loopt verder de trap op, doet de deur van haar kamer open, en ik ga mee naar binnen. ‘Het probleem met seks na school is dat ik afspraakjes haat. Het kost te veel tijd. Je bent een hele avond kwijt aan iemand van wie je in de eerste vijf minuten al weet dat het tijdverspilling is.’

Ik ben het met haar eens. Ik geef de voorkeur aan het idee om er helemaal voor te gaan. Ik heb altijd al iemand gewild met wie ik meteen een klik had en in wie ik dan gewoon kon verdrinken. Ik weet niet of Layla die persoon kan zijn, maar het voelde zeker zo toen we de bodem van het zwembad bereikten. Dat was de meest intense kus die ik ooit heb meegemaakt.

Layla pakt onze natte kleren uit mijn handen en loopt ermee naar haar badkamer. Ze gooit ze in de douchecabine en zegt op de terugweg naar haar slaapkamer: ‘Je moet stoppen met de band.’

Ze moet haast wel de meest onvoorspelbare persoon zijn die ik ooit heb ontmoet. Zelfs haar simpelste zinnen overvallen me. ‘Waarom?’

‘Omdat je je ellendig voelt.’

Ze heeft gelijk, dat is inderdaad zo. We lopen allebei naar het bed. ‘Wat doe je voor de kost?’ vraag ik.

‘Ik heb geen werk. Ik ben vorige week ontslagen.’ Ze gaat zitten en leunt tegen het hoofdeinde.

Ik lig op mijn zij op het kussen en kijk naar haar op. Mijn gezicht is vlak bij haar heup, en het is zowel vreemd als sexy om

zo dicht bij haar dij te liggen. Ik druk mijn lippen ertegenaan. ‘Waarom ben je ontslagen?’

‘Ze wilden me geen vrij geven voor Aspens bruiloft, dus ben ik niet gaan werken.’ Ze schuift een stukje naar beneden en spiegelt mijn houding. ‘Je boxershorts is nog nat. We moeten waarschijnlijk de rest van onze kleren ook maar uittrekken.’

Ze is brutaal, maar dat vind ik leuk. Ik pak haar bij haar middel en trek haar boven op me. Ik leg haar zo perfect tegen me aan dat ze naar adem snakt. Ik ben langer dan zij, dus haar gezicht komt niet bij het mijne, maar ik wil haar kussen. Ze moet mij ook willen kussen, want ze kruipt over mijn lichaam omhoog tot onze monden elkaar vinden.

Er zijn al niet veel kleren tussen ons in om uit te trekken, dus het lijkt maar een paar seconden te duren voordat we naakt onder de dekens liggen en bijna het punt voorbij zijn dat een condoom niet meer nodig is. Maar ik ken dit meisje niet en zij kent mij niet, dus wacht ik terwijl ze in de donkere slaapkamer aan het rommelen is tot ze haar handtas heeft gevonden. Als ze me een condoom aanreikt, doe ik het snel om. ‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zeg ik.

‘Waarover?’

Ik rol boven op haar en zij spreidt haar benen, zodat ik ertussen pas. ‘Ik zou met de band moeten stoppen.’

Ze knikt instemmend. ‘Je zou gelukkiger zijn met het spelen van je eigen muziek, ook al verdien je er geen geld mee.’ Ze kust me, maar het duurt maar even voor ze zich terugtrekt. ‘Zoek een baan die je kunt verdragen. Breng je muziek uit als bijbaantje. Het is beter arm en voldaan te zijn dan... arm en leeg. Ik wou zeggen rijk en leeg, maar ik denk niet dat je rijk bent, anders zou je niet in die band hoeven spelen.’

Ik zou tegen haar willen zeggen dat ik niet arm ben, maar het is nogal gênant om toe te geven dat ik vrijwillig in de band speel

en niet uit noodzaak, dus zeg ik liever helemaal niets.

‘Als je voorbestemd bent om arm te zijn, is het beter om gelukkig arm te zijn,’ voegt ze eraan toe.

Ze heeft gelijk. Ik kus haar nek, daarna haar borst. Dan rust mijn mond weer tegen die van haar. ‘Ik denk dat ik blij ben dat ik je ontmoet heb.’

Ze trekt zich een beetje terug en lacht dan naar me. ‘Dénk je dat? Of bén je dat?’

‘Dat ben ik. Ik bén heel blij dat ik jou ontmoet heb.’

Ze streelt met haar vingers over mijn mond. ‘Ik ben erg blij dat ik jóú ontmoet heb.’ We kussen nog wat meer, vol luie verwachting, alsof we weten dat we de hele nacht hebben en dat er geen haast is. Maar ik heb het condoom al omgedaan, en zij leidt me al bij haar naar binnen. Ik neem nog steeds mijn tijd met haar. Zoveel tijd. Minuten voelen alsof ze er meer toe doen als ze met haar worden doorgebracht.

Ze ligt op haar buik en ik laat mijn vingers, die haar helemaal niet waard zijn, langs haar ruggengraat omhoog glijden. Ik bereik de basis van haar nek en verstrengel mijn vingers dan in haar haar en begin de achterkant van haar hoofd te strelen.

‘Ik zou nu een moord doen voor een taco,’ zegt ze.

Ik heb nog nooit zo graag in het hoofd van een meisje willen zitten als in dat van Layla. Haar geest werkt niet zoals die van andere mensen. Ze heeft geen filter tussen haar hersenen en haar mond, en geen geweten dat haar zegt dat ze zich slecht moet voelen om wat het ook is dat ze heeft gezegd. Ze zegt de dingen gewoon zonder spijt en zonder enige wroeging. Zelfs als haar woorden steken. Tot vanavond wist ik niet dat nietsontziende eerlijkheid zó sexy was.

Ik zei een paar minuten geleden tegen haar dat de seks met haar de beste was die ik ooit heb gehad. Ik verwachtte dat ze het compliment terug zou geven, maar ze glimlachte en zei: ‘Dat denken we altijd als we bezig zijn. Maar dan komt er een nieuw iemand, vergeten we hoe goed we het eerst vonden, en begint de cyclus weer van voren af aan.’

Ik lachte. Eerst dacht ik nog dat ze een grapje maakte, maar dat was niet zo. Toen dacht ik na over wat ze had gezegd en bleek ze gelijk te hebben. Ik werd op mijn vijftiende ontmaagd en dacht dat dat het beste was wat ik ooit zou meemaken. Tot Victoria Jared langskwam toen ik zeventien was. Vanaf dat moment was de seks met haar de beste die ik ooit had gehad. En toen kwam Sarah Kisner, en het meisje dat in het eerste jaar mijn studentenhuis binnensloop, en twee of drie daarna, en toen Sable. Elke keer dacht ik dat het niet beter zou worden. Maar misschien waren ze allemaal net zo goed als de vorige.

Geen van hen is te vergelijken met Layla. Daar ben ik zeker van.

Net zo zeker als ik was van alle keren voor Layla.

‘Ben je gelovig?’ vraagt Layla.

Haar gedachten zijn net zo sporadisch en intens als haar daden. Ik denk dat ik daarom zo door haar geïntrigeerd ben. Het ene moment ligt ze op haar rug mijn naam te schreeuwen terwijl ze haar nagels in mijn schouders zet. Het volgende moment ligt ze op haar buik en vertelt ze me hoe erg ze naar een taco verlangt. Het volgende moment is ze de taco’s vergeten en wil ze weten of ik gelovig ben. Ik vind het geweldig. De meeste mensen zijn voorspelbaar. Elk woord en elke actie van Layla is als een verrassing in een cadeauverpakking.

‘Ik ben niet gelovig. Jij wel?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik geloof in een leven na de dood, maar ik weet niet of ik religieus ben.’

‘Ik denk dat het hele bestaan gewoon geluk is. We zijn hier een tijdje, en dan niet meer.’

‘Dat is deprimerend,’ zegt ze.

‘Niet echt. Stel je eens voor hoe de hemel is. Die onophoudelijke positiviteit, het glimlachen, het gebrek aan zonde. De gedachte om eeuwig te leven op een plek vol mensen die hun leven lang inspirerende citaten spuien, klinkt mij veel deprimerender in de oren dan wanneer het allemaal gewoon ophoudt met de dood.’

‘Ik weet niet of ik in dat soort leven na de dood geloof,’ zegt Layla. ‘Ik zie het bestaan meer als een reeks van werkelijkheden. Misschien is de hemel er een van. Misschien ook niet.’

‘Wat voor soort werkelijkheden?’

Ze rolt zich op haar zij, en als mijn blik op haar borsten blijft hangen, probeert ze me niet te dwingen oogcontact met haar te maken. In plaats daarvan trekt ze mijn hoofd tegen haar borst en gaat weer op haar rug liggen.

Ik leg mijn hoofd op haar borstkas en pak een van haar borsten vast terwijl ze nonchalant plukjes van mijn haar om haar vinger draait en verder praat.

‘Zie het zo,’ zegt ze. ‘De baarmoeder is één bestaan. Als foetus herinnerden we ons geen leven vóór de baarmoeder, en we hadden geen idee of er leven na de baarmoeder zou zijn. Het enige wat we kenden was de baarmoeder. Maar toen werden we geboren en kwamen in ons huidige bestaan. Nu kunnen we ons niet herinneren dat we voor dit leven in de baarmoeder waren, en we hebben geen idee wat er na dit leven komt. Als ons huidige leven ophoudt, zullen we in een heel andere werkelijkheid komen, waar we ons deze werkelijkheid of dit bestaan misschien niet herinneren, net zoals we ons niet herinneren in de baarmoeder te zijn geweest. Het zijn gewoon verschillende werkelijkheden. De een na de ander. Van sommige weten we zeker dat ze bestaan. Van sommige gelóven we alleen dat ze bestaan. Er kunnen werkelijkheden

zijn waaraan we nog nooit gedacht hebben. Ze kunnen eindeloos zijn. Ik denk niet dat we ooit echt sterven.'

Haar uitleg klinkt logisch, of misschien ben ik het er gewoon mee eens omdat mijn mond aan haar borst zit. Ik pak nog een condoom en denk na over haar theorie. Het lijkt me waarschijnlijker dan het idee van een hemelpoort of hellevuur me ooit heeft geleden.

Toch ben ik er nog steeds van overtuigd dat er leven en dood is, en meer niet.

'Als je gelijk hebt, dan vind ik deze werkelijkheid het mooiste,' zeg ik, terwijl ik op haar ga liggen.

Ze spreidt haar dijen voor me en grijnst tegen mijn lippen. 'Alleen omdat jij erin zit.'

Ik schud mijn hoofd terwijl ik in haar glijd. 'Nee. Ik vind hem het mooiste omdat ik in j^óú zit.'